

Paragrafer, saa er det fra vor Side — den Side, jeg i sin Tid repræsenterede — ikke egentlig begrundet paa, at vi fandt denne Maade for Uddannelsen af Befalingsmændene i og for sig heldig, men paa, at vi have maattet indrømme den overfor de forhaandenværende Forholds praktiske Krav. Naar man nemlig erindrer, hvilket Princip der i den Henseende ligger til Grund for Hærløven af 1867, vil man se, at det Forslag, her foreligger, er af indgribende Betydning; dette Princip gik jo nemlig ud paa at tilveiebringe en gradvis Oprykken gennem saa at sige alle Klasser af Befalingsmænd fra Menige op til de øverste Poster. Den, der erindrer Forhandlingerne om Hærløven i 1867, vil kunne huske, hvilken Vægt man lagde paa dette Princip: Avancement fra Menig til Korporal, Underofficer, Lieutenant osv., det lagde man dengang en fordeles Vægt paa, og man vil ogsaa let kunne faae Die for, at der i den Henseende er lagt et demokratisk Princip ind i Hærløven, nemlig det, at man ved Hærens egen Undervisningsanstalt kunde uddanne en Mand fra Gelebet til at træde ind i Hærens øverste Poster. Der er flere Bestemmelser i Hærløven, som sigte til at støtte denne Løstegang; men den var ogsaa væsentlig hvilende paa den Forudsætning, at der i Befolkningen skulde være tilstrækkelig Frivillighed til at paatage sig den udvidede Undervisning, som var nødvendig for at naae dette store Maal. Det er en Forudsætning, som vi erkjende, er bristet. Der har ikke viist sig tilstrækkelig Frivillighed til at underkaste sig den Byrde, som Uddannelsen i Løbet af 3—4 Aar kræver, og det er set fra dette Synspunkt, at man i sin Tid i Hærubvalget og her i Thinget gik ind paa Forslag, som i og for sig maatte erkjendes at være principielt stridende mod Hærløvens Aand. Man har nemlig indskrænket denne Afgang saaledes, at der herefter kun skulde kræves Uddannelse i Gelebet i den almindelige Uddannelsesetid, i de 6 Maanedes, og at der efter denne Uddannelsesetid skulde være umiddelbar Afgang ikke alene til Korporal- og Sekondlieutenantsskolen, men ogsaa videre til Premierlieutenantsskolen, og man vil altsaa se, at man derved havde opnaaet, at den Tid, der krævedes til Uddannelse af faste Officerer, blev meget betydelig forkortet, nemlig med 1—2 Aar, og man ventede derved en forøget Tilgang; men Betingelsen herfor vil man ogsaa strax kunne se maatte være den, at Agangen til Officersskolen maatte blive afhængig af en noget fyldigere Uddannelse, en Undervisning ad anden Veie. Man vilde altsaa derved i Praxis komme til at slaa en Bom for den demokratiske Udvikling, der gaar fra Gelebet op gennem alle de forskjellige Undervisningsanstalter, idet den mere eller mindre studerede Jordannelse fik Fortrinsret til Uddannelse i Officersskolen. Det var dette Spring, man var kommen ind paa ved Forslaget til Hærløvens Revision. Men noget Andet er,

om man stiller den Forbring til Thinget, at det, uden at opnaa noget Andet af, hvad der forøvrigt er opstillet som Thingets Ønske, her ved et særligt Forslag skulde gaa ind paa Noget, som vi maa erkjende for at være en principiel Forandring af Hærløvens Grundlag. Dette kan jeg ikke række Haanden til, og idet jeg ser Sagen paa den Maade, kan jeg ikke tilraade dette Lovforslags Vedtagelse. Det Samme gjælder § 3, som gaar ud paa at ophæve Domicilbestemmelsen for Befalingsmændene i Forstærkningen. Denne Domicilbestemmelse er ogsaa en af de Grundfæstninger, som er neblagt i Hærløven af 1867, og som man dengang tillagde en meget væsentlig Betydning. Udviklingen af Forstærkningen skulde efter Forudsætningen dengang optage i sig, jeg vil ikke sige Militæstanten, men dog Bøbningsstanten, den var knyttet til en territorial Betragtning, kan man vel kalde det, saaledes at Befalingsmændene i Forstærkningen vare bundne til at tage Bopæl hver i sin Kreds, hvorved altsaa denne Del af Hæren blev paa en særegen Maade knyttet til Befolkningen derigjennem, at Befalingsmændene skulde bo hver i sin Kreds. De Forhaabninger, man har knyttet til Forstærkningen og dens Udvikling, ere ogsaa bristede, idet nemlig Udvidelsen af Liniehæren har stillet saa store Forbringere til baade personlige og finansielle Kræfter, at Thinget ikke har troet at burde eller ville tage Konsekventerne af Planen med Forstærkningen, og Forstærkningen staar altsaa for Dieblisset væsentligst paa Papiret. Foraaavdt er det ogsaa efter Omstændighederne praktisk at slaa en Streg over den; og dette vil Forslagets § 3 jo i Virkeligheden gjøre. Op-giver man Domicilbestemmelsen, ville disse Befalingsmænds poster i Forstærkningen ikke være andet end et Tillæg til Pensioner. Disse Beløb stilles da til Ministerens Raadighed for at holde disse Kræfter til Disposition for Hæren; men deres Betydning som Befalingsmænd for Forstærkningen vil falde bort samtidig med, at deres Mandstab faktisk er faldet bort. Men jeg vil ikke være med til at slaa en Streg derover, før end vi se dette Punkt i Forbindelse med den hele Ordning. Jeg veed ikke, om man ved Hærløvens Revision vil slaa en Streg over Forstærkningen og sige: vi have ikke Magt til at føre den videre, og derfor opgive vi den, eller om man vil gaa den modsatte Veie, nemlig at lade Forstærkningen blive det Grundlag, hvorpaa man bygger hele Hærens Ordning. Hvad man i den Henseende kommer til, veed jeg ikke; men her ved Forslagets § 3 at slaa en Streg over et af de væsentligste Principer for Forstærkningen kan jeg i dette Dieblis ikke være med til. Den sidste Bestemmelse i § 3 har jo mindre at betyde. Jeg havde ventet, at den havde indeholdt et helt andet Forslag, som vi have drøftet baade i Hærubvalget og i Finantsudvalget, nemlig hvorvidt der skulde stilles et vist Beløb til Krigsministerens Disposition for